

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjaton
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoj, mócn
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosc da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Ziwnosc je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Serbske njeđzelske kopjeno

Budyschin

15. dezembra 1929

Bauzen

Čištěč a naklad Smolerjez Inihicziščezěrnje a knihačnje, šap. družstwo s wobm. ruč. w Budyschinje
Wulhadža kóždu šobotu a praczi šchwórcžlětnje 108 stotych pienježtow

3. njeđzela adventa.

Čłowjet bě wot Boha požłany s mjenom Jan. Sczenje šwj. Jana 1, 6.

Jako wrótnik hodowneho čaša steji Jan křczenik, wulki adventski předač Jesuša Křistuša, přšed nami. Jeho mamy čžeščicž. Běšče předač, kaž byč dyrbi. Pola njeho wutroba šobu rěčješče. Jeho pomokanje běšče, Křistušej ščežěžku přšihotowacž. Přjedy hač wjeřch měra šaczahnyčž móže, dyrbi šo wojowacž. Přjedy hač čłowjetojo po woprawdžitym troščče žadaju, dyrbiš jim wopacžny trošcht wšacz. Jan měješče čžežke džělo dočonječž. Dyrbjješče s motyku, s kopacžom a se šekeru hluboko kopacž, šo by Šbóznikej pucž přšihotowal a jeho ščežěžki rune čžinič.

W Božim mjenje šapocža Jan šwój škutk se šwjatej nje-wobhladnimosčču; bojosčž přšed čłowjekami nješnajješče. Njebě ščina, kotruž wětr šo přšeměnjazeho ludoweho šmyšlenja tam a šem šhabla. Njerěčžješče to, šštož šo čžriódže špodobašče. Njeprašješče: „Moji lubi nutrni požłucharjo“; — „Wny ješchžerjowa šchlachta“ jich pomjenuje. Njebě tež přšihódny muž w mjehkej draščče, kajkež na kralowškich hrodach bydla. Bě wjele bóle jara nješpřšihódny dwórski předač. Šerodasčej, kiž běšče jedyn s tnych šštyrjoch knješow kraja, praješče runje do woblicža: „To šo nješhodži, šo šwojeho bratra mandželsku mašch.“

Tajka wškoła šmužitoscž, kotraž tež žiwjenje wěrnoscže dla waži, běšče pola Jana s najwjetškej ponižnosčču šjednocžena. Njeměješče šo ša dostojneho, šo by Jesuškowe čžrije nožny. Nješawištny přšihladuje, kač jeho přšiwšpowarjo še

Křistušej přšerědu. Wón wě, šo šernicžka šblědnje, hdyž šklóncžko ššhadža. „Wón dyrbi roščž, ja pač dyrbjju wotebjeracž“, tač praješče, tač myšleşče.

S teje šmužitoscžu, s teje potornoscžu nam Jan wažny přšihklad da. Woboje dyrbi w ššesčžijanu byčž, šrostke s potuty a s wěrn. Jan šběhnje poršt a pošasa na Jesuša: „Šlaj, to je jehnjo Bože, kotrež šwěta hrěchi nješče.“ Šamjeń.

Advent.

Škóš: Wulki Božo, ššwalbu atd.

Nješješčenjo, šo wješelcže!
Wumožnika Bóh Wótž ščeze
S tróna šwojej' krašnosčče,
A nam do hrěšchnoj' šwěta dele,
Šo by čłowštwšo padnjene
Měke nowe žiwjenje!

Šdže dha wjeticha luboscž je
Tu na žlytm hrěšchnym šwěcže,
Kiž přšes tule luboscž dže
A naš ščžini Bože džěcži,
Maš, kiž běchmy ššubjeni,
Wěčnej šštyrcži podacži! —

Šštož to šwěru wopomni,
Šštož šo š jeho měrej šhodži,
Tón we wěrije, w pošucže
Tu po Božich pucžach ššhodži,

Božu wolu czinić chze,
Kaž to Bohu šlubil je.

Slubny šwoje dopjelnja
Bóh we šwojej wulkej hnadže,
Dokelž naš tak lubo ma,
Wón po šwojej mudrej radže
Šbóžnika nam daril je,
So w nim měli žiwjenje!

W Šsynu je šo šjewika
Nam wscha wulka lubość Boža,
Kotruž Wótcžez ja naš ma,
A nam pomha k rohu šboža!
Bóh ta wěczna lubość je,
Da nam hrěchotw wodacze!

Wješelcže šo, šcheseženjo!
Boža lubość wěcznje traje,
Bóh je wumohl čłowjestwo,
Šswoje džěczi wschitke šnaje.
Wumožnika wješel šo
Wumožene čłowjestwo! —

Kralo wěczny w njebježach,
Ty šy našče wěczne šbože!
Šsmil šo na wschěch čłowjestach,
Šežin naš šhudnych džěczi Bože,
Wumož ty naš wot šeho —
K nam pšchincž tvoje kralestwo!

J. W.

W šlónčnej krajnje.

(Bostracžowanje.)

„A wón je wumrjel? Tuž je wón tež wot tebje šchoł, šnadž tež w tajkim wohnjownym wošu, a je hižo widžal knjesa Ješusa a tu krašnu šemju? A hdyž nětk tež knjes šarač wumrěje, šo wón tam š nim šetka. Dyrbi ju jeho prošycž, šo by jeho jara pěknje tež wote mnje postrowil, a šo šo ja jemu dam što krócž džatowacž, šo je nam tu knižku wostajil a šo je naš powucžil, kaš mamy ju čžitacž.“

Młodženža drje wócžny palešchtej; wón šebi jej šnowa wutře.

„Niz wěrnó, ty šnaješch tola tež tutón pucž?“

„Ja? Ja jón nješnaju, hólčže! Šdy bych ja pošluchaš kaš ty šy pošluchaš, čžitaš a wěriš — mój knjes je tež mi tajku knihu daš — bych ja mohł ju šnacž. Ale ja šym pšchestaš čžitacž a wěricž.“ Młodženž ščajhny š ramjenjomaj.

„Kaš šy ty to mohł čžinicž?“ džiwajšče šo Pawliš. „Ale, něwěrnó, tebi je toho žel a ty šažo šapocžnjješch tutón pucž pntacž? Pomyšl šebi tola: Šdže by to twój knjes byl a ššto by knjes šarač šapocžal — wón dyrbi wumrěcž — njeby-li wědžal pucž ša knjesom Ješusom?“

„Ale wěšch ššto, ja dyrbi ju nětko k džědej. Ja pak prošču wujá Liščka, šo tebi ša nóz lěhwo pšchewostaji. Wón džě je šam we šwojej hěcže. A ja tam tež druhdy lěham. Mőžješch potom wschitkim rosprawjecž wo šwojim knjesu. Někotry ras štaj šebi džěd a wuj Liščka hłowu šamašoj, ššto je tu šwjatu knihu tam položil. Wono je tola wěrnó, šštož tam w nej šteji, šo njeje ničžo tak potajene, šo njeby ras bylo šjewjene.“

„Abó wono je wěrnó, šštož mój knjes prajješče wo Božim šlowje, šo Bóh tón Knjes tak praji: „To šlowo, šotrež š mojego erta wuńdže, njedyrbi šo šažo ke mni bjes ploda wrócžicž, ale čžinicž, šštož chzu ja měcž; a dyrbi šo jemu radžicž, k čžomuž šym jo ja pošlaš.“ Młodženž bě hšuboko šamyšlenny.

A tak jara do rosmołny podnurjenaj dónđžeshtaj hacž k Jurigowej hěcže, šo by Pawliš škoro nimo šchoł, njeby-li šo Dunaj š wulkim wješelčym šchčžowškanjom na njeju walil a wital šwojeho mašeho towaršcha.

„Nó, dobre, dobre, Dunajko! Wšchaf ja wěm, šo mašch mje rad. Tež ja mam tebje rad. Ale njewoblišuj mje tola tak. Žyšu draštu mi womašajšch. — Ty wšchaf drje ženje hinašchi njebudžješch!“

Dunaj da šebi to prajicž a čžerješče kaš š dowěrjenym pošelštwom do hětn nuts, wupowědacž Leščinowej, šo Pawliš džě. Ach, kaš je šo wona wješelika!

A tež hólž šo šawješeli, widžo, kaš jeho wschitžny radoščžiwje witaču.

Leščina njebě w hěcže, ale jenož džěd, wuj Liščka a Leščinez čžeta. Wón bě prawje měš: wobaj mužej šo džiwajšhtaj, jako jimaj powědašče, š kim bě šo w „šlónčnej krajnej“ šetkaš.

Pšcheprošnychu młodženža k wjecžeri, kotruž Leščinowa pšchihotowajšče a Liščka na nóz. Šnydom dyrbiješče powědacž, kaš je še šwojim knjesom w škale pšchebnywał, ššto je wón byl — wschitko, šštož mőžješče wo nim wědžecž. Jara to wschitkich šajimowajšče. Ta šwjata kniha bu jim š tym hišhcže wažnišcha.

Wjecžer bě škoro dowarjena, tu rjetny na dobo Juriga: „Pawlišo, Leščinez wuj šmėje wěšcže čžěžto nješcž; ty mohł jemu hacž k wujowej hěcže napšchecžo hičž a jemu šnajmješčicha šeteru nješcž.“

Hólž hnydom pošlocžji. Šštožkuli by bylo, by wón dženkša džědej lubeho ščžiniš, dokelž bě tutón dženkša tak jara dobry pšchecžiwó njemu, tak, jako by jeho nješšto jara šwješeliko. A niz jenož džěd, ně, tež hišhcže wuj! Pawliš njewědžješče šebi to wujajšnicž; jemu pak bě tak jara derje pšchi nič. Wón čžujješče, šo šmėje tu tola něšoho, hdyž knjes šarač wumrěje. Džěd bě hižo prajil, šo dyrbi jim wo nim powědacž, hdyž Leščina pšchidžže.

„Šaj, hólčže, dži jemu napšchecžo!“ pšchihłožowajšče tež Liščka a šetre šebi škradžu šylyš š wocžow.

Tuž bježješče Pawliš. Lědy bě poš pucža hacž k Liščkowej hěcže doběžal, tu wuhlada njedaloko wodopada pod škalami Leščinu pšchihadžejo, ale jara šamyšleneho.

„Dobry wjecžor, wujo!“

„Pawlišo, ty šy tu,“ Leščina pušhcžji šeteru na šemju. Nicža druge wšchaf dožyła njenješješče.

„Šaj, tu šym, wujo!“ Hólžowej ruzy wotpocžowajšchtej šwe wupšchestrěnej ruzy mužowej. „Ja pšchidnu wam pomhacž nješcž, — ale wy wšchaf nimacže ničžo nješcž.“

„Bě mi pšchecžěžle, tuž wostajich jo we wujowej hěcže.“ Leščina šapšchimny hólžowu ruku a štupašče dale.

„Wujo!“ šapocža nadobo hólž, šótremuž bu tak džiwno wošoko wutrobny pšchi šoku mjelcžateho muža. „Ššto je wam? Šcže šhory abo šrudny?“

„Čžehodla, Pawlišo?“

„Dokelž ničžo njepowědacže! Ale wšchaf njebudžcže hněwny, — wy šcže tajki džiwny dženkša. Šaj, a wschitžny našchi šu tužny!“

„Wěšch šhto, Pawliko“, Ležina řydný řo na ř mochom porořcženu řkaľu a řcžahny hólza ř řebi, „řydnımoř řo trochu! Esym wuřtaľ. Dohož tu wotpocžnjemoř, chzu cži powědacž, řhto je řo nam wřhıttım we twojej njepřhıtomnořcži řtaľo, wořebje mi.“ Ležinowny hólř řřhepotarřhe trochu.

„Wam je řo něřhto wořebıteho řtaľo! Tuž njepřym řebi bjes přhıcžıny něřhto tajke myřlıť!“ Hólř nngarřhe je řkoto- wlořatej hłowu.

„Ĥaj, džecžo. A řhto prajıřh ř tomu: „řa řym řwojeho Mıřhku namarřaľ!““

„Ale řhto to njeprajıcže!“ řawoľa Pawlıť ř radořcži- wym přheřwapjenjom. „Ĥdže? Ĥdy? prořhu warř! Něwěrnı, to mi wřhıtıťko wot wřřheho řpocžatka powědarře,“ přhıřtařı wón, řo bľıže řydnajo ř muřej.

Tutomu řo taľ ramjenja řcžahowarřhej a wón řo řed- ma řđerřa, řo jeho njebny ř řebi řtorhnyľ. Něřto toho řdnychny taľ ř hľuboka.

„Ĥaj, ja chzu tebi wřhıtıťko wot řpocžatka powědacž. Ĥdnyř ty njebny řnjepřej řararřej Malınje powědarř, kaľ je tebję Rařgez cžeta namarřala a kaľ moja řona řwojeho hólza pnyta, njebnyř drje anı hacž do džerřa wědžal, hđje moje lube džecžo je. Wřřhıto wěřh, řo je řnjepř řararř darř džęda ř řebi woľacz. Tehdy je wón jemu to prajıľ, a tutón řařo mi, a taľ řym ja řwojeho Mıřhku po řydnıľetnyř pnytanju řařo namarřaľ. — Ale ty marřh prawje, dnyřbjı cži to wot řpocžatka powě- dacž, řo by ty wědžal, kaľ řym ja wo řwoje džecžo přhıřřhoľ.“

Ařh, najradřřho njebny Pawlıť na to pořľuchal, taľ jara řrudna bě tuta řtawıřna. řhıto wřhıtıťko to Ležınę wıř wıř řebi njepowědarřhe a bě přhı tym taľ řrudny.

Wbohıřřka Ležınę cžeta! Tohodla potajřım pobrachı- warřhe to jej na rořumje! Dla řaľořcže. řyľe wěřcže bě to njewıřřędna řaľořcž. Ařh a potom na řónzu řo to taľ ľubje pořľucharřhe, kaľ cžeta tutoho Mıřhku w horarř narřaľa a jeho ř řebi wřa. „Wřhıtıťko řyľe taľ, kaľ je to pola mje byľo“, řebi myřľęřhe. Tež tutón hólř přhıřındže wot jeneho džęda ře dnyřemı. Wřalı řu jeho dobri ľudžo řa Bože řapľaczęnje.

Nadobo přheřřta wıř, jalo by njewědžal, dale. řepřę hłowu do dľónje. — W horarř bu cžıřho.

„Wıřto, je warřh Mıřhko přheřo hıřhcže pola toho dnyř- heho džęda?“ řwarřı řebi hólř řřkóncžnje řo prarřhecž.

„Ĥaj, Pawliko!“ řdnychny Ležına ř hľuboka.

„A cžehodla njepřdžecže wy řkoro po njeho, řo by jeho cžeta taľ njepnytaľa, ta wbohıřřka?“

„Wěřh, Pawliko, doľelž ja njewěř, hacž by mje wón chžnyľ řa nana, doľelž řym taľ řny, taľ hřęřhny; hacž řo mje njebny bojarř, hacžrunje ja njebnyř jemu nıřdy nıřčo wjazy cžınıľ. Wot tehdy njepřym řenje nıřčo wjazy pıľ. Tu w ho- rarř řym ja řpıřnal prawdu Božu a Řnjepřa řeřuřa. Wóh řón Řnjepř je mi wodarř kaľ řkónıkej přhı tamnyř durřarř, ale — řa njeho řym to přheřo ja; wón wě, řo je mojedla dnyřbjal řydnı ľęť bnyč bjes macžerřı pola dobnřř ľudži a řo řym ja jeho do dalokıř hór řanjepř. Ĥdy by řo wón něřko mje bojarř a řo přhı mni jara njepřbořowny cžul, řhıto potom? řola džę- da je jemu derje, doľelž je wón to řwıľnyľ. A řa — hacž- runjež mam jeho taľ jara ľubo, řo to jenož Wóh řón Řnjepř pořľudžowacz móže, kaľ ľubo — ja řym jemu hıřhcže řıřny!“

„To řebi njemyřľcže, wıřto!“ Pawlıť wřa muřowı ruľu do řwojeju marřejı dľónjow. „Wřmıcže jeho jenož ř řebi! Wřřhıto to Řnjepř řeřuř da, řo řmęje tež warř ľubo a řo rad ř wam pıřındže a řo řo warř njepřojı. řrořnyľoj řmy ř cžetku taľ jara, řo by nam jeho darř namarřacz. řa wědžarř, řo je wón hıřhcže něhđje mjes ľudžımı řřhowany. Něřko je narř wı-

řřhıřhıal. Wón tež wřhıtıťko dnyřhe da. Nıřcžeho řo njepřojcže, wıřto!“

„Pawliko! A hdy by to něřko tebję potřjedhıľo?“ řjekny nadobo Ležına. Njebny řo ty mje bojarř? By ty chžnyľ precž hıcž wot džęda a ře mni přhıřıcž,“

Hólř řacžerřwjenı řo hacž pod řkote wlořny. řdnychny hľu- boľo, řapřę řkoto wlořatu hłowı do marřejı dľónje a přheřny- řlowarřhe řebi řhıwıľu.

(řokřaczowanje řcžęhuje.)

A bě njepřeny wot jandželow.

Toľe cžıtamy pola řuk. 19, 22 we wıľřım ewangelıju wo bohıřym muřu a řhudym řazarı. To řęta, wot tuteje 22. řhıtucžı a dale dnyřbjęľı narřıřmo tutoho bıbľıřřheho wot- džęla runje narřoparř wıprajıcž: Wó řhudym muřu a bohıř- tym řazarı.

„řoda řo parř“ — taľ cžıtarřh w 22. řhıtucžny — „řo řón řhudny wımrę a bě njepřeny wot jandželow do řbrahımo- weho řlına“, ř. ř. do toho řaja wěcžnořcže, hđžež bywarřı hro- madžene duřhe poboznyřh. řdnyř parř to wo řazarıe taľ tu přıřane, mamny řebi tež do darřřhe, řhıtož w 22. a 23. řhıtucžny řteji, po tym wıľořowacz: řón bohıřny parř tež wımrę a bu pohřjebany a jeho duřha bu njepřena wot jandželow do toho řaja wěcžnořcže, hđžež bywarřı hromdarřene duřhe bjesboř- nyřh, — ale tucži jandželıo bęřhu dnyřhojo cžęmnoť, řazarı njepřęřhu jandželıo řwěťka.

řdnyř cžľowjekojı mřęja, přhıřındı po jeho njepřmjertnu duřhu wobnyľerjo wěcžnořcže. Wıř řebi toľe huřto dořcž wo- řnamjenjamy na wobrarřarřh, řotrež dnyřbjı narř přhı řmjercži marřeho džęřcža trořřhıtowacz: jandžęla wıdžımy ř njepřęřam ľecžo, džerřo w ruľomaj džecžo, ř. ř. džęřcža duřhu. Ale mny huřto řapomnımy na toľe přhı řmjercži dorořcžęnyřh a řtarřnyřh, a huřcžıřřho hıřhcže řabudžęmy na to, řo řu to dwořazy pıřľı wěcžnořcže, řotřıř majo tajkı narřawř, pıřľı Božeho řwěťka a pıřľı řatanoweje cžęmnoť. A hıřhcže huřcžıřřho řabudžęmy to, řo tajřny jandželıo, řo tajke mořny řwěťka a cžęmnoť řu hıřo ř nami duřny po řnyľym pucžu řıwjenja. řařo řmy mny řwucžęni, džecžom jandžęla pęřřona přhıdžęľıcž, pola dorořcže- nyřh ľędy wo nıř řęcžımy a na njeho myřľımy. Čžehodla? ře to podobny taľ, kaľ řóřny nan wo narřořınje myřľęřhe, prajıřny: „Moje džecžo dnyřbı do hodžınow řa narřořınu řhodžıcž, ale ja — ja řaneje narřořıny njęřjedbam!“ ře to tajke řmy- řľęnje na tym wına, řo řebi dorořcžęnyřh bjes jandželow přheřwodnıřow myřľımy? Wbo je na tym wına narřhe cžľo- wjekę wobaranje přheřcžıwo tajřemı přheřwodnıřkej a wob- ředžbowarřej; řabnywamy mny jeho, doľelž řo tajřejı wřřho wı- džazejı wóczľow bořımy, a doľelž mamny we řwořım řıwje- nju wjekę řhowacz přheř wóczľomaj řıřnyřh?

řabnywamy, doľelž chžęmy! řabnywarřo parř hıřhcže řenje nıřčto to wotřronıľ njepře, řhıtož řabnywa, řhıtož chže řabnyč. Tež řřheřcžan nıř! A toľa runje řřheřcžıjenjo řabnywarřı, řo řu přheřwodžęni wodnyjo a w nořny wot dnyřownyřh přheřwodnıř- řow — wo njepřheřcžıřanarř tu dořnyľa njepřęcžımy. A řabny- warřo toľe řabnywa řřheřcžan wjekę, wıľřeho, řabnywa w nıřny a řnyřřnořcži, řo ma jandžęla trořřhtarřı a jandžęla pomoznıřka přhı boľu, a řabnywa w řawjekęľęnjarřh a w radowanjarřh řwěťa, řo ma jandžęla řřarřnıřka a pomınarřı řobı, a řabnywa přhı řnyřh hřęřhnyřh řřıťkarřh, řo honı precž jandželow řwěťka a řo řebi přhıdžęla jandželow cžęmnoť, řotřıř radořcžıwje řo jeho řmozıja a jeho dale wjekę po řnyřh njedobnyřh pucžarřh, jandželıo řwěťka parř pľaczęja wo duřhu, řotraž řo řamo- wóľna poda na pucž řahıbnı, doľelž jeje cžľowjek męnjęřhe,

so Jezom Khrysta kłowo jemu, runje jemu njeplaczi: „Wachuycze a modlcze so, so do spytowania njeprschindzeczje; duch je hotowny, ale czelo je kłabe!“

Alle knadz so njespokojny prafchesh, jšto tu tole dzenka na njedzeli tšeczeho adventa chze, hdyž mamy sdomom duzy wot kmjertneje njedzele spominacz na wecznośc, na pofledni kud a na kmjercz lubnych semrętnych a padnjennych a na kwoju kmjercz. Haj, hlaj: k pręnjemu: nadzjomnje tu tež wšhitzy spominanny dzenka na kwoju kmjercz a kwój kónz — a niz jeno na kmjercz a kónz druhich! A k druhemu: Runje kmjercze dla, runje wuręcza dla mamy kabi nastajnje wedomni bycz, so kmj duzy po puczju žiwjenja wšchudjom a pschezo wobdaczi wot jandzelow, Božich a satanownych, a so czi, kotrymž my duzy po semřkim puczju mōz a prawo nad nami dachmy, tež w kmjertnej hodzinje nam czi bližichi ku a na duřchu czačaju, so bychu ju wjedli, hdyž je semřku hētu sachodneho czela wopušchczika, do wecznoścje, — pak do wecznoścje njebieskeho kwětka, pak do wecznoścje czemnoty a czmy.

Hdyž ty tole nastajnje wopominasz a po tym žywy by, Jezuskej Khrystuskej spodobne žiwjenje wjescz, njebudzeš so trjebacz kmjercze bojecz, ani so jeje strōzicz, hdy by njezapny k tebi pschistupila: ty wěš so a kwoju njekmjertnu duřchu w rukomaj jandzelow Božich. A jško, hdyž nastajnje spominasz na tuton duchowny pschewod, kotryž k tobu duzy a hdyž po tym so maš we kwojim žiwjenju, njebudzeja pschi twojej kmjerczi czi, kiž twoji ku, žarowacz njetroschtnje a bjes nadzije, ně, budzeja troschtowani, wędžo we kwojej wutrobje, so twoja duřcha dom bu pschewodžena do weczneje domišny we wecznyh kwětke.

Tuž, hdyž stejšich pschi rowach a placzesh, wobrocž so a hladaj, pośluchaj, hacž hiřchje něchtō druhi njeplacze, — hacž njeplacze tōn jandzel pęston wo tebe, wo twoje sbožo, wo twoju sbožnośc.

Zyrkej a stat.

4. advent je postajeny ja ludowe wobkłapanje. Pschecziwo tutomu postajenju je so hižo wjele wczalo a piřalo. So je tuton džen jedyn k tych najmjenje pschihōdnych, dyrbi so tež tu wuprajicz, a so tuto postajenje njeje zyle bjes wotpoblada, mōže kabi kōždy, kiž chze, myřlicz. Pschihōt ja hody, kotrež dwaj dnjej pořdžiřcho kwjeczimy, to na žadyn pad njeje. Wščelake k blisřa a k daloka.

Wščelake k blisřa a daloka.

— **Sserbřka kłowna konferenza** seńdze so jštwōrtk 19. dezembra dopōdnja 1/210 hodzin w Sserbřkim Domje. Wulzy rořkudnych dypkow dla njech wšhitzy pschindu.

— **S Husři.** Druhu njedzeli adventa wotmē so wořadna šromadžiřna. Wořadny knjes farac pschednjeke pschehlad wo zyrkwinskim žiwjenju sańdženeho lēta. Scžehowaze dypki njech tu naspomnjene: Sapoczatk lēta bu wobřamkņjene, tu wořadnu diaconiku postajicz. Dofelž pak k bydlenjom a k pjenježnymi řredkami klazashe, dyrbjeshe so tuto pschedewřacze jško spušchczicz. Wobdželenje na džeczikemřchenju bē swjēkelaze. Džak so wupraji pomozizam a starřim. Žako nowe budu mēřaczne řchczēřske kemřche řariadowane. Knjesej kantorej so džak wupraji ja hudžbnu podpjeru pschi lubnych Božich řkuzbach, kaž ja řpēchowanje zyrkwinskeho žiwjenja powšhitkownje. Sawjedžene wjeczorne Bože řkuzby bēchu derje woppta-

ne. Do řberkow bē řańdžene lēto mjenje woprowane. Někotre namjety buchu se řhromadžiřny řtajene, prēni namjet bē: Wščeh porjadnych dopōdnisřich řberřkich kemřchenjom tež někotre popōdnisřich džeržecz; drugi namjet řebi pscheweshe: so bychu pschi spowjedzi řwōjbni řhromadže k wostarjej řtupili, niz kaž hacž dotal najprjedy muřizy a potom řōnřke; a řšeczi namjetowashe, so bychu tute wořadne řhromadžiřny řēpje wopptane byle; dyrbjało so wjazy prōzy nakořicz pschi pschewprořchenju, wořebje tež w dželaczēřřich worřchtach. Tuta řhromadžiřna bēřhe řajimawa, woppt pak bē řnadny. S.

— **Sařke řwonkowne miřionřtvo** ma so k wulřimi czeřkōtami bēdžicz. Řadawki rořtu a k nimi wudawki, dofłody pak niz. Darow a pomozy njeje telko bylo, kaž bēchu woczakowali. Tohodla hrořy dofł a hrořy haczenje miřionřkeho džela wonkach. A tola je so tuto tak řjenje tam wonkach po czeřřich wōjnřřich a pomōjnřřich lētach wuwilo a rořwilo a so tež dale wuwilwa a rořwilwa. Tohodla ku wřchitzy pscheczēljō řwonkowneho miřionřtwa nutrnje prořcheni, niz pořastawacz darowacz a niz pschirōczowacz dary, ale hdyž něřak mōžno, powjetřchowacz a pomřacz, nusa a řadžewki pschewinycz. Runje nēřkle w advente a dezembri je tola ta wščelakora řkladnośc: K Božemu blidu džeczje. Šak mořl jšto k spowjedzi a k Božemu blidu hieč a niz k widomnym džaknym darom wobřuczicz řwōj řnutřkowny wutrobny džak. A tuton řkuzcha wořebje domjazej zyrkwu a miřionřtwa. A ja woboje je w kōždym Božim domje řkladnośc. — A nēřkle placz so „Miřionřři Bořol“. Wurunajeze tu tak řnadnu placzřinu prawje wyřoko. A jštož „Miřionřři Bořol“ njeczita, řebi řōn řkasaj, tež k tym podpjera řtutř řnjeweho miřionřtwa. — A řhodowny czař je. Wobradžmy tomu džēřczu Božemu, kotrež so nam je wobradžilo, tež nēřchto wot řwojeho. Wščeh tute dary wotedajeze pola řwojeho wořadneho řararja, kotryž ma, kaž je knjes řarac řjeda řhđženja wōřjewil, hacž do 31. dezembra wřcho řliczicz a pořladnikej, knjesej řararjej řjedži, wotedacz.

— **Hodowny řštom** rořřwētluje jško torhořchczja a namēřna a chzedža se řwojim jařnym blyřchczōm do nařcheho czemřcheo czařa pschinjecz wščēm řaczēmnjennym duřcham to řwētko, kotrež je so řjewilo wščēm człowjekam w Jezusku řkhrystu. Adventike a řhodowne řerluřche so řanōřchujō pod řhodownym řštomami a so rořnořchujō po torhořchczach, řbach, domach, a chzedža rořnořchowacz tu wjeřoku powēřcz: „Wam, tež wam je so tōn řbōžniř narodžil!“ So by tuto tajke adventike pschipowēdanje řhromadže je wščēm řruhimi, kotrež so řtawaju w domach a w Božich domach, so pscheczřřchczake do wščitřich wutrobow a pschihōtowake wščudžōm hody, wērne hody!

K řhodam drje hiřchje niz, ale ke konfirmaciji w prawym czařu budu nowe řberřke řpēwarřke hotowe, ja kotrež řu řerluřche hižo docžřchczane. Tuž njech nařhi Sserbřa hižo nēřkle k řhodam k tym ličža, so řmēja bōřy najlēpřchu řkladnośc, řjane a pschihōdne dary daricz niz jenož džeczōm, ale tež dorōřčennym: nowe řberřke řpēwarřke. A komiřija ja řberřke řpēwarřke so nadžija, so budže mōžno, jednory wudawō nowych řpēwarřřich ja pschihōdnu niřku placzřinu wotedacz. Žadanje po nowych řpēwarřřich je wulke, kaž mōžachmy to runje dženka jško řlyřchecz a řpōřnacž. Špokojenje tuteho řadanja je duzy. Tuž chzemy so na tuton nowy dar wjeřelicz.

Řřtowanje: W. we W. ja řhodowniczku (22. dezembra). — S. w řr. ja nowe lēto (29. dezembra).

Samokwity ředaktor řarac Wyrzacž w Nořaczřach.